

SINGURUL DRUM SPRE ETERNITATE...CARTEA

**Prof.înv.primar Hădărău Dorina
Liceul Tehnologic "Liviu Rebreanu" Maieru**

„... cartea e o făgăduință, o bucurie, o calatorie prin suflete, gânduri si frumuseți.” Tudor Arghezi

Nu aş putea spune cu exactitate când am citit prima mea carte, dar imi amintesc si acum de fascinația cu care priveam cărțile din bibliotecă, copertile lor colorate si sugestive si, chiar dacă, atunci când le deschideam, vedeam doar semne fără sens, cât de nerabdatoare eram să aflu comorile din interior. Imi aduc aminte cu drag de povestile mamei pe care le ascultam cu sufletul la gură, captivată de tărâmurile in care mă purtau si personajele lor uimitoare. Mai tarziu, când am învățat să citesc, am fost curioasa să vad daca ele erau așa cum mi le spunea mama și dacă, poate, mai existau si altele pe care ea uitase să mi le spună.

Privind in urmă, gustul pentru lectură se dobândește din frageda copilarie, cu indrumarea parinților și mai tarziu a dascalilor, pornind de la cele mai simple întâmplări, basme și, pe masură ce creștem, ajungând la intrigi mai complicate, personaje formate, însă din ce in ce mai captivante si mai pline de sens. Și asa, incetul cu incetul, învățăm despre lumea care ne inconjoară, despre viață, despre oameni si noi înșine, căci „nu exista cunoaștere innascută, pentru motivul că nu există copac care să iasa din pământ cu frunze si fructe.” (Voltaire)

Lectura ne dezvolta imaginatia si creativitatea, trezește în noi sentimente diverse si profunde, ne arata experiențe variate, personaje cu care uneori ne identificăm si de care ne legăm sufletește, crâmpoie din vieți trecute, dar care ne fac să înțelegem cine suntem, de unde ne tragem. Mai mult decat atat, prin lectura, invatam să gandim, dobandim curajul de a hotărî ce si cum vrem sa fim, să evoluam. „Omul nu poate descoperi noi oceane, câta vreme nu are curajul de a pierde din vedere țarmul.” (Andre Gide). Însa toate acestea se intamplă gradual, pe masura ce mintea noastra frageda se dezvoltă. Daca la inceput suntem capabili doar să memoram sau să reproducem conținutul, mai tarziu, dascalii nostri ne invată cum să îl înțelegem, cum să-l interpretam si cum să extragem din el adevaratele învățăminte, cum să ne formam convingeri si conceptii. Datoria indrumatorilor nostri, a scolii este de a ne dezvolta gandirea, de a ne ghida si canaliza eforturile, de a ne trezi curiozitatea, astfel încat să experimentam si singuri lumea cartilor si să fim capabili sa ne selectam propriile zone de interes. Dascalul este cel care ne largeste orizontul cultural, cel care ne poate dezvolta sau spori atractia spre lumea cartilor, cel care ne invata sa gandim singuri, asa cum spune si John Amos Comenius: „A instrui pe tineri cum se cuvine nu consta în a le vâri in cap multime de cuvinte, fraze, expresiuni si opiniuni din diferiti autori, ci a le deschide calea cum sa priceapa lucrurile.”

Baltasar Gracian spunea: „Frecventarea prietenilor sa-ti fie ca o școală și convorbirea cu ei învățatură. Fă-ți din prietenul tău un învățator și uneste prin el foloasele instrucției cu plăcerea conversației.” Și, când mă gândesc la copilărie și adolescența, îmi aduc aminte de lungile conversații pe care le aveam cu colegii sau prietenii mei pe marginea unei cărți, cum ne întreceam în evocarea altor opere cu tipologii sau teme asemănătoare și cum ne străduiam să găsim o modalitate nouă prin care am fi putut noi, la rândul nostru, să ilustrăm aceleași idei.

Este adevărat, este vorba de cu totul o altă generație, ce nu se mulează pe tendințele generației secolului XXI. Însă, dacă ne gândim mai bine, acest secol ne oferă și mai multe posibilități de a ne lărgi orizontul cultural. Prin intermediul audiobook-urilor, tinerii din zilele de azi pot asculta cărțile copilăriei noastre, oriunde, oricând, fără constrângeri de spațiu și timp. Filmele pe care le putem urmări la televizor sau cinema sunt, de cele mai multe ori, ecranizări ale romanelor clasice sau contemporane, ce pot trezi interesul și curiozitatea spre opera originală, mult mai completă și complexă, ilustrată doar parțial în aproximativ două ore de peliculă. Astfel, datoria noastră, ca părinți și ca dascăli, rămâne, astăzi, de a învăța la rândul nostru cum să facem uz de progresul tehnologic și cum să-l folosim în beneficiul unei educații cuprinzătoare.

O altă lecție valoroasă primită de la profesorii mei este că și cartea are vârstele ei. Pentru fiecare vârstă există cartea potrivită; sunt cărți al căror farmec îl trăim doar la anumite vârste, sunt cărți a căror valoare crește cu timpul, pe măsura ce creștem, ca un vin ce devine mai bun cu fiecare an ce trece. De fiecare dată când citim o carte sensurile ei capătă profunzimi, căci „o carte este mai mult decât o structură verbală sau o serie de structuri verbale, este un dialog stabilit cu cititorul, este tonul pe care îl impune cititorului și este imaginea schimbătoare sau durabilă pe care i-o impune memoriei sale.” (Jorge Luis Borges)

Dascălul are astfel dificilă misiune de a-l întoarce pe cititor la carte folosind diverse metode, cât mai active, mai antrenante și mai atractive. Datoria noastră rămâne promovarea unor soluții directe de stimulare a lecturii și, prin acest proiect, încercăm să ne optimizăm demersul educativ prin realizarea unui schimb de idei, de metode, de activități, de materiale didactice în sprijinul dezvoltării sferei motivaționale a elevului.

Bibliografie:

- **BOUCHOT, Henri.** *Le livre. L'illustration - la reliure. Étude historique sommaire.* Paris : Edition Maison Quantin, [1886]. 320 p. : fig., il. II 5.617
- **GAGEA, Adriana ; POPESCU, Virgil.** *Contribuții la Istoria Culturii Românești. Cartea și biblioteca: Bibliografie Dan Simionescu.* București : s.n., 1990. 48 p. III 29.779
- **SELEJAN, Ana.** *Carte rară și prețioasă : Catalog.* Vol 2 : Sec. XVIII. Sibiu : Biblioteca "Astra", 1992. 242 p. II 65.339(2)